

Biblioteka Główna Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu

Artykuł:

50-lecie Banku Związku Spółek Zarobkowych

Źródło:

Życie Gospodarcze Rok 15 1936 numer 1, strona 3

Artykuł udostępniony cyfrowo w ramach zadań projektu pt.

„Digitalizacja i udostępnianie online »Bibliografii gospodarki Wielkopolski 1919-39«

H. Maciejewskiej” (SONB/SP/550684/2022)

50-lecie Banku Związku Spółek Zarobkowych.

W dniu 21 grudnia roku bieżącego upływa 50 lat, gdy został w b. dzielnicy pruskiej zarejestrowany przez władze niemieckie Bank Związku Spółek Zarobkowych w Poznaniu.

Bank ten powołało do życia społeczeństwo polskie, by walczyć z Niemcami na polu gospodarczym i przeciwstawić się polityce germanizacyjnej Niemiec. Bank spełnił swe zadanie, stając się centralą finansową spółek zarobkowych, gromadząc je i związując ściśle ze sobą, dzięki czemu spółdzielnie te żyły odrębnie od wpływów niemieczyny. Był to Bank nawskroś o charakterze społecznym.

Po wojnie Bank zmienił swój charakter, jednak pozostał nadal Bankiem, finansującym spółdzielnie. Ostatnio Bank przechodzi reorganizację, mającą na celu zmienić jego charakter na Bank przeznaczony dla stanu t. zw. średniego, a w szczególności dla sfer gospodarczych.

Związek nasz przystępuje do ściślejszej niż dotąd współpracy z Bankiem Związku Spółek Zarobkowych i poleca instytucję tę wszystkim swoim członkom. Związek chętnie przeprowadzi każdą interwencję w Banku Związku Spółek Zarobkowych w sprawach swoich członków.

Skarbowość.

Ulgi w opłatach stemplowych.

Ministerstwo Skarbu udzieliło dotychczas ulg w opłatach stemplowych związanych z powiększeniem kapitału zakładowego, wzgl. fuzjami spółek akcyjnych. Wobec tego, że termin ważności tych ulg (opłata ulgowa wynosi 1 % zamiast 2 %) upływa z dniem 1 stycznia 1935 r. Izba Przemysłowo-Handlowa w Warszawie zwróciła się do Ministerstwa z prośbą o dalsze przedłużenie okresu ich udzielania do końca 1936 r. z uwagi na to, iż procesy sanacyjne przedsiębiorstw nabrały w obecnych warunkach gospodarczych szczególnej wagi.

W sprawie uproszczonych ksiąg handlowych.

Przypominamy, iż stosownie do zarządzeń Ministerstwa Skarbu, uproszczone księgi handlowe podlegają, przed rozpoczęciem ich prowadzenia, zaświadczeniu (opłata wynosi 5 zł) przez władze skarbowe (izby skarbowe lub urzędy skarbowe), albo przez instytucje samorządu gospodarczego (izby przemysłowo-handlowe, izby rzemieślnicze).

Przedsiębiorstwa oraz właściciele nieruchomości budynkowych prowadzący księgi uproszczone już w roku bieżącym, a pragnący prowadzić je nadal w roku przyszłym, winni księgi te przedstawić do zaświadczenia w terminie do dnia 31 grudnia rb.

Natomiast przy pierwszym założeniu ksiąg uproszczonych przez przedsiębiorstwa oraz właścicieli nieruchomości budynkowych, zaświadczenie ksiąg może się odbywać w każdym czasie, nawet w środku miesiąca z tem, iż zapisy w księgach będą służyć za podstawę dla wymiaru podatków jedynie od daty zaświadczenia tych ksiąg.

Nadmienić należy, iż płatnicy, prowadzący uproszczoną księgowość handlową, korzystają z wszelkich podatkowych przywilejów ustawowych narówni z płatnikami, prowadzącymi księgi handlowe według przepisów kodeksu handlowego. Jednym z tych przywilejów jest niższa stawka podatku obrotowego od osiągniętych obrotów.

Izba Przemysłowo-Handlowa w Warszawie wydała drukiem broszurę pt. „Jak prowadzić uproszczoną księgowość“ (wzory dla handlu i przemysłu), która ułatwia w przedsiębiorstwie handlowym i przemysłowym prowadzenie uproszczonych ksiąg handlowych.

Biegli w sprawach podatkowych.

Władze skarbowe przy wymiarze podatków opierały się według dawnych przepisów podatkowych na opiniach t. zw. informatorów. Informatorzy ci. opinując w sposób bezkrytyczny i bez znajomości sprawy, podatników z najróżniejszych warstw, powodowali duży chaos i mnóstwo zażeń.

Ordynacja podatkowa wprowadziła w tej dziedzinie przepis, na mocy którego opinie podatkowe wydawane są przez biegłych, powołanych z listy samorządu gospodarczego. Rozstrzygnięcie to było wynikiem długich starań sfer gospodarczych, które wysuwały postulat, by biegli posiadali pełną znajomość spraw, w których mają wydawać opinie. Tego rodzaju załatwienie sprawy, zdawałoby się całkiem jasne i niedwuznaczne, nie odpowiadało utartej rutynie władz skarbowych. To też w instrukcji podatkowej, wydanej przez Ministerstwo Skarbu, znalazł się przepis, który pozwalał zasięgać informacji nie tylko u biegłych, wskazanych przez samorząd gospodarczy, ale i u osób „obeznanych ze stosunkami gospodarczymi płatników“. Władze wymiarowe w wielu okęgach szczególnie chętnie korzystały właśnie z tych ostatnich źródeł i naskutek tego praktyka wymiarowa nie zmieniła się w większym stopniu, opierając się na danych przeważnie nieuchwytnych i anonimowych.

Ten stan rzeczy panował do czasów ostatnich, szczególnie na prowincji.

Idąc po linii swych słusznych wymagań sfery gospodarcze bezustannie starały się o wprowadzenie odpowiednich zmian. Z postulatami temi też zwracano się wielokrotnie do Międzyministerjalnej Komisji dla współpracy ze samorządem gospodarczym (t. zw. Komisja Martinowska).

W wyniku tych starań Ministerstwo Skarbu postanowiło całkowicie zrezygnować z usług informatorów.

Okólnikiem z dnia 29 listopada 1935 r. L. D. V. 39286/1/35, Ministerstwo Skarbu uchyliło przepisy instrukcji podatkowej, mówiące o możności korzystania z wiadomości udzielanych przez osoby obeznane ze stosunkami gospodarczymi płatników. Ten sam okólnik

Koniaki - Winiaki - Wypalanki

B. Kasprowicza

Likier Świętowy

PODKOMARZANKA z polonezem

B. Kasprowicza